

Ceva măreț care vine din dragoste (I): Isus vine să ne întâlnească

Primul articol dintr-o serie despre discernământul vocațional, sub titlul general „Ceva măreț care ar veni din porunca iubirii”

27.09.2018

În 2019, la Roma a avut loc Adunarea generală ordinară a sinodului episcopilor, pe care papa Francisc a vrut să o consacre temei: „*Tinerii*,

credința și discernământul vocațional”. În scrisoarea adresată tinerilor cu această ocazie, papa evoca întâlnirea primilor discipoli cu Domnul. „Și spre voi, scria el, Isus își întoarce privirea și vă invită să mergeți la el. Dragi tineri, ați întâlnit voi această privire? Ați auzit această voce? Ați simțit această ardoare care să vă trimită la drum?”.

Întâlnirea personală cu Isus devine poate mai dificilă în epoca noastră în care vacarmul și confuzia pare să domnească în lume”. Totuși, „acest apel continuă să rezoneze în sufletele voastre pentru a-l deschide spre bucuria completă”. Este posibil să răspundă la aceasta, concluzionează el „în măsura în care, însoțiți de ghizi experți, veți ști să întreprindeți un itinerar al discernământului pentru a descoperi proiectul lui Dumnezeu asupra vieții voastre” (Scrisoarea Papei Francisc către tineri). Seria articolelor, care încep aici, își

propune să fie un ajutor în această călătorie. Susținuți de primii discipoli ai lui Isus, de învățăturile papii, de sfinți și de sfântul Josemaría, vom putea aprofunda această realitate perpetuă: Dumnezeu ne cheamă și „el are un proiect pentru fiecare: sfințenia” (F. Ocariz, întâlnire cu tineri în Argentina, 5.08.2018).

Sfântul Josemaría își amintea cum, în vârstă de abia șaisprezece ani, a descoperit ca inima lui îi cerea „ceva măreț care să vină din porunca iubirii” (Vázquez de Prada, Fondatorul din Opus Dei, vol. I, p. 97.). Fie ca și noi să descoperim și să redescoperim ceva măreț care să vină din porunca iubirii, fiindcă dragostea este mereu tânără și surprinzătoare.

În realitate, pentru orice creștin, întâlnirea cu Isus este cea mai

decisivă experiență. Benedict al XVI-lea a semnalat-o cu toată forța la începutul pontificatului său: „La originea faptului de a fi creștin nu există o decizie etică sau o mare idee, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o Persoană, care dă vieții un nou orizont și prin aceasta, o orientare decisivă”[1]. Papa Francisc a vrut s-o amintească de la început, ceea ce este revelator: „Invit pe fiecare creștin, în orice loc și situație se găsește. Să-și reînnoiască astăzi chiar întâlnirea personală cu Isus Cristos sau, cel puțin, să ia decizia să se lase întâlnit de el, să-l caute mereu, fără încetare”[2]. În aceste pagini, vrem să urmărim această invitație, pe calea celui mai tânăr dintre apostoli, sfântul Ioan.

**Cine este Isus Cristos pentru mine?
Cine sunt eu pentru Isus?**

A patra Evanghelie rezumă într-o frumoasă frază identitatea tânărului

Ioan: el era „discipolul pe care îl iubea Isus”. În realitate s-a spus totul: Ioan era cineva pe care Isus îl iubea. Nu numai că această convingere nu s-a estompat de-a lungul anilor, dar a devenit mai puternică: „Iată în ce constă iubirea: nu noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci el este cel care ne-a iubit” (1 Ioan 4,10). Fără îndoială, certitudinea că Domnul îl iubea l-a făcut capabil să păstreze până la sfârșitul vieții sale o bucurie profundă și contagioasă. Este cea care se respiră în Evanghelia sa. Totul a început în acea zi, pe malurile Iordanului.

Dar noi? Am făcut făcut experiența unei întâlniri la fel de familiară cu cea a tânărului apostol? Chiar dacă suntem creștini de ani îndelungați, petrecându-ne viața în rugăciune, este bine să ne oprim un moment pentru a reflecta: „Pentru mine cine este Isus Cristos? Ce presupune Isus Cristos în viața mea reală, astăzi și

acum?” Această considerație ne va permite să ne testăm credința. „Deci, această chestiune este precedată de o alta, inseparabilă și prealabilă, mai importantă într-un anume sens, [...]: Cine sunt eu pentru Isus Cristos?” [3].

Confruntându-ne cu asemenea întrebări suntem un pic surprinși: Cine sunt eu pentru Isus Cristos? Cine sunt eu? O creatură mică? Un produs al evoluției? O ființă umană printre multe altele...ținută să-și împlinească poruncile? Cum mă vede Isus? Pentru acest tip de întrebări este binevenit ajutorul sfinților. Într-o zi, cineva i-a pus sfântului Ioan Paul al II-lea o întrebare asemănătoare și el a răspuns: „Iată, tu ești un gând al lui Dumnezeu, tu ești o bătaie a inimii lui Dumnezeu. Afirmând aceasta înseamnă a spune că tu ai o valoare de un anumit mod infinit, că tu contezi pentru Dumnezeu în individualitatea ta de neînlocuit” [4]. Ca toți sfinții, el a

descoperit în ce măsură avem noi importanță pentru Dumnezeu. Noi nu suntem o creatură mică, un servitor care nu este în lume decât pentru a face ceea ce Dumnezeu dorește. Noi suntem într-adevăr prietenii săi. Problemele noastre au multă importanță pentru el, el se gândește la noi și ne însoțește de-a lungul vieții noastre, chiar dacă adesea nu remarcăm acest lucru.

Toate acestea nu sunt exagerări. Isus însuși a spus-o apostolilor săi: „Nu există iubire mai mare decât să-ți dai viața pentru cei pe care-i iubești. Voi sunteți prietenii mei [...]. Vă numesc prietenii mei, căci tot ce am auzit de la Tatăl meu v-am făcut cunoscut”(Ioan 15, 13-15). Aceste cuvinte sunt mereu actuale: Isus Cristos „este viu și v-o spune vouă acum. Ascultați această voce cu o mare disponibilitate; ea are ceva de zis fiecăruia” [5]. Prin urmare, cine sunt eu pentru Isus-Cristos? Eu sunt

prietenul său, un prieten pe care îl iubește cu cea mai mare iubire ce există; sunt o bătaie a inimii sale. Iată ce sunt pentru el. Dar el cine este pentru mine? [6]

Caută-l pe Cristos!

În 29 mai 1933, un tânăr student la arhitectură vine pentru prima dată să stea de vorbă cu sfântul Josemaría. El se numește Ricardo Fernández Vallespín. Mulți ani mai târziu, el își amintește: „Părintele mi-a vorbit despre problemele sufletului...; el mi-a dat sfaturi și m-a încurajat să fiu mai bun.... Îmi amintesc perfect, încă îl revăd: chiar înainte să plec, s-a ridicat, s-a apropiat de bibliotecă și luând una dintre cărțile pe care le folosea, a scris pe pagina de gardă o dedicație: „Caută-l pe Cristos, găsește-l pe Cristos, iubește-l pe Cristos”» [7]. În această întâlnire, sfântul Josemaría a vrut să înceapă cu ceea ce este cel

mai important: întâlnirea personală cu Domnul.

Apostolul Ioan a plecat în căutarea lui Cristos, fără să știe exact pe cine căuta. El știa doar că el căuta ceva care să-i umple inima. Era însetat de o viață deplină. Nu-i era suficient să trăiască numai pentru a munci, a câștiga bani, să facă ce face toată lumea... fără să-și ridice ochii deasupra orizontului în ținutul lui. El avea în inimă o neliniște pe care încerca s-o potolească. Iată de ce l-a urmat pe Ioan Botezătorul. Exact când era cu el, Isus a trecut pe lângă ei. Ioan i-a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu”; el și prietenul său, Andrei „auziră ce a spus, apoi ei îl urmară pe Isus” (Ioan 1, 36-37).

Iar noi, ce trebuie să facem dacă vrem să urmăm pașii tânărului apostol? Mai întâi să ne ascultăm inima neliniștită. Să luăm în seamă insatisfacțiile ei, dacă o viață

mondenă nu o mulțumește, dacă ea aspiră la ceva mai elevat decât afacerile și satisfacțiile acestei lumi. Să ne apropiem de Isus. Într-un anumit sens, acest lucru este mai ușor pentru noi decât pentru Ioan, căci sunt numeroși cei care ne-au arătat unde să-l găsim pe Isus: „Noi am învățat, de obicei, să-l invocăm pe Dumnezeu încă din copilărie, de pe buzele părinților creștini. Mai târziu maestri, colegi, persoanele din anturajul nostru ne-au ajutat, în moduri multiple să nu-l pierdem din vedere pe Isus Cristos” [8]. Acum ne este ușor să-l găsim: „Căutați-l atunci cu înverșunare; căutați-l în voi înșivă cu toate puterile voastre. Dacă îl veți căuta cu perseverență, îndrăznesc să vă garantez că deja l-ați întâlnit și că începeți să-l frecventați și să-l iubiți și că veți vorbi cu el în cer” [9].

Găsește-l pe Cristos!

Când Ioan și Andrei au mers după Isus, trebuie să se fi simțit oarecum jenați. Ei îl urmau pe acest bărbat, dar... cum îl vor aborda? Nu este obișnuit să oprești pe cineva ca să-l întrebi: „Tu ești Mielul lui Dumnezeu?” Totuși era singura indicație primită de la Ioan Botezătorul, singurul lucru pe care-l știau despre el...Poate discutau între ei asupra a ceea ce ar putea face dacă „Isus îi vede urmându-l și le zice: „Ce căutați?”(Ioan 1, 38).

Domnul se emoționează în fața unei inimi tinere și neliniștite. De aceea, când noi îl căutăm sincer, devine accesibil poate în modul cel mai nesperat. Sfântul Josemaría și-a amintit până la sfârșitul vieții sale de prima întâlnire personală cu Isus, într-un totuși neașteptat. El era un adolescent cu inima înfierbântată de proiecte și idealuri. După o ninsoare, ce acoperise cu o albă mantie groasă străduțele orașului său, el a ieșit de

acasă. Surprins, a descoperit urme de picioare goale pe zăpadă. Aceste urme l-au condus la un călugăr care mergea spre mănăstirea lui. Faptul l-a impresionat profund. „Iată că atâția se sacrifică pentru Dumnezeu și pentru aproapele, își spuse el. Dar eu nu aș fi capabil să-i ofer ceva?”(Ioan,13) [10].

În ziua aceea, ca Ioan și Andrei, Tânărul Josemaría a plecat pe urmele Domnului care, de data aceasta, se făcea prezent sub forma câtorva *pași pe zăpadă*. Probabil că multe alte persoane au văzut aceste urme, dar pentru el era un semn clar că Isus voia să intre în viața sa. Reacția sa a fost destul de asemănătoare cu cea a primilor prieteni ai lui Isus. „Ei îi spuseră: „Rabbi – ceea ce înseamnă: Stăpâne –, unde locuiești? El le zise: „Veniți și veți vedea ”. Ei meraseră așadar, văzură unde locuia și rămaseră lângă el în ziua aceea. Era către orele zece” (Ioan 1, 38 – 39).

Să aflăm că îi place cuiva să trezească în noi dorința de a ne cunoaște. Să descoperim că suntem importanți pentru cineva, că el ne așteaptă și că el are răspunsul la cele mai profunde aspirații ale noastre, ne ajută să-l găsim. Prin intermediul acestor urme, Dumnezeu a vrut ca sfântul Josemaría să afle că avea în străfundul inimii „o neliniște divină, care l-a zguduit, conducându-l la o pietate mai intensă, bazată pe practica rugăciunii, a mortificării și a împărtășirii zilnice” [11].

A-l căuta pe Isus și a-l întâlni nu este decât un început; apoi trebuie să-l frecventăm ca pe un prieten. Încercăm deci să-l cunoaștem mai bine, citind Evanghelia, participând la liturghie, bucurându-ne de intimitatea sa în împărtășanie, având grijă de el în cei care au nevoie cel mai mult. Vom încerca să ne facem cunoscuți de el, împărtășind cu el bucuriile și durerile noastre,

proiectele și eșecurile noastre. Căci, la urma urmei, aceasta este rugăciunea: „un comerț intim de prietenie în care dialogăm adesea între patru ochi cu Dumnezeu, de care, știm sigur, că suntem iubiți” [12]. Ca și Ioan și Andrei, care și-au petrecut acea zi cu Isus.

A-l iubi pe Cristos !

Ziua în care Ioan l-a întâlnit pe Isus a fost ziua în care viața lui s-a schimbat. Bineînțeles că îi rămânea destul drum de parcurs. De la pescuitul miraculos până la călătoriile cu Isus prin Palestina; de la minunile sale până la cuvântul său care le umplea inimile de bucurie, sau gesturile sale de afecțiune pentru bolnavi, săraci ori pentru cei mai de pe urmă... Dar, mai ales, discuțiile între patru ochi cu Stăpânul. Dialogul care începuse într-o după-amiază, lângă Iordan, urma să se prelungească pentru întreaga viață.

Cu toții am experimentat cum ne transformă o prietenie. De aceea părinții trebuie să fie atenți la prietenii copiilor lor. Fără să ne dăm seama, relația cu prietenii noștri ne transformă progresiv, până într-atât încât dorim să respingem aceleași lucruri ca și ei. Prietenia îi unește atât de intens pe prieteni încât este posibil să spunem că împart „același suflet în două corpuri” [13].

În această privință, transformarea tânărului apostol ne frapează destul de puternic. El și fratele lui Iacob erau cunoscuți ca „fiii tunetului” (Marc 3, 17) și anumite detalii din Evanghelii ne fac să înțelegem justetea epitetului. De exemplu, în ziua în care samaritenii au refuzat să-l primească pe Isus și pe discipolii săi cei doi frați s-au adresat lui Isus întrebându-l: „Doamne, vrei să poruncim să cadă foc din cer și să-i distrugă?” (Luca 9, 54). Totuși, încet –

încet, cu siguranță că, pe măsură ce prietenia lor cu Isus creștea, ei au învățat să iubească cum EL iubea , să înțeleagă și să ierte ca El.

Același lucru poate fi valabil și pentru noi: întâlnirea lui Isus și frecventarea lui ne va face să vrem să iubim cum iubește el. Să nu fim surprinși dacă se naște în noi această dorință; să nu ne împiedicăm inima să se umple de recunoștință, pentru că Domnul contează pe noi pentru a face prezentă iubirea în lume. Acest lucru i s-a întâmplat sfântului Josemaría. Pașii pe zăpadă i-au dat siguranța profundă că el avea o misiune în această lume: „Am început să simt Iubirea, să-mi dau seama că inima îmi cerea ceva măreț care să vină din porunca iubirii” [14]. Vom descoperi în spatele acestor apeluri ale inimii un ecou al vocii lui Isus care ne spune și nouă, după cum citim deseori în Evanghelie: „Urmează-mă!”

A trăi întreaga viață cu Cristos

Este sigur că Ioan nu ar fi dat nimic lumii în schimbul posibilității de a-l urma pe Isus. Așa face Dumnezeu cu toată lumea. „Iubirea nobilă a lui Isus ne încurajează să facem lucruri mărețe și ne împinge să dorim mereu desăvârșirea. Iubirea vrea să fie mereu în vârf și să nu fie oprită de lucrurile mărunte” [15]. Așa s-a întâmplat cu Ioan, la fel cu Petre, cu Iacob, cu Paul... cu Bartimeu, cu Maria Magdalena și cu atâția alții de când Isus a venit în această lume. Așadar, prezența Domnului nu este mai puțin reală astăzi decât era în acea epocă. Din contră: Isus este și mai prezent, putând trăi în fiecare dintre noi. El nu se limitează la a ne invita să participăm la misiunea încredințată lui de tatăl său. El vrea să iubească în noi și prin noi pornind de la viața noastră, din interiorul fiecăruia dintre noi: „Rămâneți în iubirea mea”, ne spune el (15, 9),

pentru a împăca această lume cu el,
pentru a schimba ura în Iubire,
egoismul în serviciu, ranchiuna în
iertare.

Tânărul apostol, care a descoperit
Iubirea Domnului, l-a însoțit până la
Cruce. Mai târziu, cu ceilalți apostoli
a primit o misiune care urma să-i
modeleze întreaga viață: „Mergeți în
lumea întreagă. Proclamați
Evangelia întregii creații” (Marcu
16, 15). Dacă și noi, după ce ne-am
ascultat inima neliniștită, îl căutăm
pe Isus, îl vom găsi; îl vom urma,
vom deveni prietenii săi și vom
descoperi că el contează pe noi. El ne
va propune să-l ajutăm în
Biserică, fiecare în maniera sa. Ca un
prieten care ne-ar propune să ne
alăturăm lui într-un proiect
entuziasmant, desigur pentru că ne
iubește. „Astăzi Isus, care este calea,
te cheamă pe tine, pe tine, pe tine ca
să-ți lași amprenta în istorie. El, care
este viața, te invită să lași o

amprentă care va umple de viață povestea ta și pe cea multor altora. El, care este adevărul, te invită să abandonezi căile separării, ale divizării, ale nonsensului. Ești de acord?” [16].

Borja Armada

[1] Benedict al XVI-lea, Enc. *Deus Caritas est* (25.12.2005), n. 1.

[2] Francisc, Ex. ap. *Evangelii gaudium* (24.11.2013), n. 3.

[3] F. Ocáriz, notițe dintr-o întâlnire, în *Obras*, aprilie 2017, p. 50 (AGP, Bibliotecă, P03).

[4] Sf. Ioan Paul al II-lea, Discursuri cu tineri din Kazakhstan, 23 septembrie 2001.

[5] Benedict al XVI-lea, *Audiență generală* , 2-VIII-2006.

[6] Francisc, *Ex. ap. Christus Vivit* (25.3.2019), n. 129.

[7] P. Rodríguez, Comentariu al ediției critico-istorică din Drum, n. 382.

[8] Sf. Josemaría, *Cristos care trece*, n. 1.

[9] Sf. Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, n. 300.

[10] A. Vázquez de Prada, *Fondatorul din Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, p. 96.

[11] *Ibidem*, p. 97.

[12] Sfânta Teresa de Avila, *Cartea vieții mele* , 8, 2.

[13] Sf. Gregorie de Nazianz, *Predica* 43.

[14] A. Vázquez de Prada, *Fondatorul din Opus Dei*, vol. I, Rialp, Madrid 1997, p. 97.

[15] T. de Kempis, *Imitațiunea lui Cristos*, cartea II, ch. 5.

[16] Francisc, Veghea de rugăciune cu tineri la ZMT de Cracovia, 30 iulie 2016.

.....

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/iskus-vine-sa-ne-intalneasca/> (05.08.2025)